

דיני ממונות בשלשה פרק ראשון סנהדרין ד.

## מסורת הש"ס

(א) ממות (ח) ז'על'ען  
(ב) קעסטן: זיין (ז)  
(ג) פקססן פון: זינסן. זל:  
(ד) מ'הרש'על מ"ח: (א) זינסן  
(ה) זל: (ח) סוכה: ז' זינסן  
(ו) מירל. זל: (ח) זינסן:  
(ז) עבד. (ט) זינסען. רש"ל:  
(ח) זיבל (הומאניטעט) זינסען  
(ט) זינסן זינסען קעגן  
(י) זינסן. (כ) זינסן אהר ד"ה  
רעזיעט. (ל) זינסן זינסן  
זינסן זינסן זינסן זינסן  
זינסן זינסן זינסן זינסן  
(א) זינסן זינסן זינסן  
(ב) זינסן זינסן זינסן  
(ג) זינסן זינסן זינסן  
(ד) זינסן זינסן זינסן  
(ה) זינסן זינסן זינסן  
(ו) זינסן זינסן זינסן  
(ז) זינסן זינסן זינסן  
(ח) זינסן זינסן זינסן  
(ט) זינסן זינסן זינסן  
(י) זינסן זינסן זינסן  
(כ) זינסן זינסן זינסן  
(ל) זינסן זינסן זינסן

מוסף רש"י

יֵשׁ אֵם לַמֶּסֶרֶת. מִי  
 שֶׁבָּתָה מִשָּׁה וּמִקֵּר  
 וְהוֹעִיקָה, וְלֹא כִּמוֹ שֶׁהָאֵם  
 נִקְרָא (סוֹבָב 1) מִתָּה  
 שֶׁמִּבְּרַחֲמֶיהָ כָּתוּב  
 וְלֹא לֵב הַמִּקְרָא (סוֹבָב 1).  
 שֶׁנֶּחֱשָׁב בִּמְהוּמָה אֶחָת.  
 וְיִדְּקָה אֶתֶּם, כִּיפּוּר. אֲשֶׁר  
 יִשְׁוֹן טַעְמוֹ שֶׁמִּי מִנִּת  
 אֶת אֲרֶבֶב (בְּרַחֲמִים 1).  
 וְהַמֶּסֶרֶת שֶׁנִּי מִנִּת.  
 מִבְּרַחֲמֶיהָ כָּתוּב מִשָּׁה (סוֹבָב 1).  
 קִרְוֶת קִרְוֶת קִרְוֶת  
 פִּרְשׁוֹת עֲלֵיהֶן  
 כִּתְּשֻׁתָּה הַיְּהוּדִית, וְיִקְרָה,  
 אֶתֶּם שְׂעִיר יִשְׂרָאֵל וְכִי  
 כִּתְּשֻׁתָּה יוֹדֵד, כֹּחַ כִּתְּשָׁה  
 שְׂעִירִים, שְׂעִירִים שְׂעִירִים  
 כִּיבֹד עַל קִרְתָּה חֶסֶד וְהַאֲמַת  
 מִלֵּקָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל יִשְׂרָאֵל  
 מִתְּחַלָּה, הֵן כִּי הָאֵם שֶׁל  
 נִתְּנָה אֶת אֲרֶבֶב קִרְוֶת  
 וְהַאֲמַת יִתְּרוֹ לֹא הָיָה נִתְּנָה  
 אֶת שְׂעִיר עֲלֵיהֶן הַמֶּסֶרֶת  
 לַעֲבֹד (סוֹבָב 1). אֲרֶבֶב  
 אֲרֶבֶב נִתְּנָה  
 אֲרֶבֶב נִתְּנָה לַמִּתְּנָה, שְׂעִירֵיהֶן  
 לַמִּתְּנָה יִתְּרוֹ קִרְוֶת קִרְוֶת  
 הָיָה אֲרֶבֶב. כִּי מִי שֶׁ  
 לַמִּתְּנָה, הֵלֵךְ הָיָה וְ  
 אֲרֶבֶב, גִּ' לַמִּתְּנָה, אֲמַת,  
 אֲרֶבֶב, גִּ' לַמִּתְּנָה יִתְּרוֹ  
 עֲלֵיהֶן, וְהַאֲמַת מִעֲבֹת  
 וְרִאשִׁית כֹּהֵל  
 לַמִּתְּנָה, וְאֵין כֹּהֵל אֲמַת  
 לַמִּתְּנָה, עֲבֹת שֶׁהָיָה אֵת  
 נִתְּנָתָם מִן (סוֹבָב 1). כִּפּוּר  
 כִּבְדּוֹ. בִּלָּא מִן דְּמִשָּׁה  
 שְׂעִירִים (סוֹבָב 1).  
 מִדְּרֹשׁוֹת וּפְסוּטִים כִּמּוֹן הָאֵם  
 אוֹ דְּרֹשׁוֹת  
 (סוֹבָב 1). שְׂעִירֵיהֶן מִן  
 בִּכְשִׁתָּה. כִּבְשָׁה חֲשֹׁן, שְׂעִיר  
 כִּבְשָׁה, יִּכְבֹּשׁתָּה, שְׂעִירֵיהֶן,  
 מִן מִלָּה מִלָּה (סוֹבָב 1).  
 כִּבְשָׁה מִשְׁעַת מִדָּה (סוֹבָב 1).  
 יִדְּלֵן אֶת קִרְוֶת לִגְדוּרֵיהֶן  
 מִן דְּרֹשׁוֹת מִתְּנִית. פְּסוּק  
 הַמִּתְּנָה רִאשִׁית אֵת לִגְדוּרֵיהֶן  
 וְלִמְשִׁמֵּיהֶן אֶתֶּם (סוֹבָב 1).  
 אֲחֵא הַחֲתָמָה. אֵם  
 וְהַמִּתְּנָה לֵעַל (שְׂעִירֵיהֶן)  
 מִמִּי לִי וְנִי מִתְּנִית לִי  
 הַלְּתָה לְחֵלֹם לְחֵלֹם לְחֵלֹם  
 לְחֵלֹם לְחֵלֹם לְחֵלֹם לְחֵלֹם  
 וְלִמְשִׁמֵּיהֶן לִי כִּבְשָׁה (סוֹבָב 1).  
 שֶׁל נִפְשׁוֹת מִתְּנִית.  
 נִפְשׁוֹת מִתְּנִית מִתְּנִית מִתְּנִית  
 וְלִמְשִׁמֵּיהֶן לִי כִּבְשָׁה (סוֹבָב 1).

יש אם למקרא. בחר קרייה אולינן דהיא עיקר: הו דאמרן. ירשעון קרינן: אקרא אזי. יכולני לקרות וטמאה שבעים כדמיה (ויקרא יב) דהא לא כתיב שבועיים מנא: עמא בזר. שבעת ימים: וטיהר. שלשים ושלשת ימים: וטימא בנקבה. לשבועיים ט: וטיהר. ששים יום ושתים ימים: כפלים. וטומאה יולדת זכר שבעה הלכך דנקבה שבועיים: כל הניסבין. עולה ושלמים ואשם הטעוין שתי מתנות שהן ד' שנתנס במתנה אחת: כיפר דכתיב ודם זבחין ישפך. שפיכה אחת במשמע: קרנות קרנה קרנה. (ויקרא ד) בחטאת של מוצח החיזון כתיב בשעיר דנשיא כתיב קרנת חסר ונכבשה דיחיד כתיב (ס) קרנות מלא בשעיר: דיחיד כתיב (ס) קרנת חסר. אבל הניך דפר כהן משיח והעלם דבר במוצח הפנימי כתיב (ס) והתם כולהו מודו דמתנה אחת מעבכת כהן וצ"ש אזלי בחר קרייה: ואימא. לצ"ה כולהו למאנה דהא כולהו מנאי למכתב למאנה ועיכוב דחדא מנא להו אימא אע"פ שלא נתן כלום כיפר: כדרי. בלא כלום: ששים. דפנות של סוכה: כהלכתן. שלמות: אפילו טפת. ברוס ט' טפחים: למסורה. שנמסרה כתיבתו לכתבו חסירה: אטאי הלכתא. דאמרין התם [סוכה ה'] מחיות הלמ"מ ומוקמין לה לגרוע לדופן אטאי: נפשו. היינו דס' דליקרי נפש: רביעית: היא שיעור חיותו של אדם ובצלא"ה לא איקרי מת עד שיהא צו שיעור מיתה: שטי נפשו. משמע משני צ"ח וכחז מת כדי מיתה היינו רביעית: ורננן. פליגי עליה ואמרי עד שיהא השיעור מתאס אחד דנפשת חסר כתיב: בחלז אמו יכול פתח. אמו אלז פתקז מותר לצבל:

אמרת

א"ר יצחק בר<sup>ט</sup> (י"ס)  
 י יהודה בן רועץ ובי  
 נא כולו סבירא להו  
 דאמרין ור' יהודה בן  
 למידים את ר' יהודה  
 שבעים יכול תהא  
 בעים אמר להן מימא  
 וטיהר בנקבה מה  
 כפלים אף כשמימא  
 לאחר שיצאו יצא  
 להן אי אתם זקוקים  
 ייש אם למקרא ב"ש  
 כל הניתנין על מזבח  
 אחת כיפר<sup>ט</sup> (שנאמר  
 בחטאת שתי מתנות  
 באף בחטאת שנתנין  
 ואמר רב הונא מ"ט  
 קרנות הרי כאן שש  
 עכב ובית הלל אומרים  
 י כאן ארבע ג' למצוה  
 כולו למצוה כפרה  
 ש"ש<sup>י</sup> דתניא<sup>י</sup> שתיים  
 יליל טפח ר"ש אומר  
 ת אפילו טפח במאי  
 ש אם למסורת ור"ש  
 רבנן סברי יש אם  
 בת בסוכות הרי כאן  
 גופיה פשו להו תלת  
 לשלישית ואוקימא  
 ש דל חד קרא לגופיה  
 אמפת ר"ע דתניא<sup>י</sup> ר"ע  
 באהל שנאמר<sup>י</sup> על כל  
 ת כתיב מתקוף לה רב  
 בחלב חלב אמר וכול בחלב  
 אמר

**ורבנן ירשעין כתיב.** <sup>ט</sup> וישנן כתיב דפרק כמה כמה (שם ד) (ה) אפי' רבי מודה משום דקרא מוכח דפנחס לא חטא שיתקו הכתוב: **כולהו סבירא להו יי אב למקרא.** הא דלא חשיב הכא רבי יוחנן בן זרובא דמסכת סוכה פרק לולב וערבה (דף מה:) דלמרא חריות של דקליט היו מצינו ומפרש בגמרא משום דכתיב כפות אחת ללולב ואחת (לערבה) למנחה ורבנן מפרשי' כפת כתיב משום דרבי לוי מפרש התם טעמא אחרינא וגמרא דדוקא הכא שמקרא ומסורת מכחשי אהדיי אית להו יי אס למקרא אלל היכא דלא מנכחו אהדדי דרשי תרומיהו דהא רבי ורבי עקיבא ור' שמעון דסברי הכא יי אס למקרא מחייבין דפרק ספק אלל (ברכות דף י"ז) וזפרק דס שמיטה (שם דף כב:) דכתיבה אחת ספק של חלב ספק של שומן אס מלוי משום דמלות כתיב אללא היינו משום דקרא ומסורת דהתם לא מנכחי אהדדי ואפשר לקיים שניהם שכל המקרא דמלות קרינ לחייב אשני מלות דהיינו ז' חמירות והמסורות בא לחייב על כל מלוא אחת וזפרק כל שעה (פסח' דף לו. וס) נמי דריש ר"ע גבי לחס עוני מקרא ומסורת וזפרק לולב הגזול (סוכה דף לז:) תנא נמי ר"ע אומר כס שולוב אחד כו' ומפרש בגמרא <sup>ט</sup> לולב אחד משום דכתיב כפת וכן ר"ש דריש זפ"ק דקדושין (דף יט:) גבי צבדו דהא מקרא ומסורת ומיחי קשה מר' עקיבא דלא דריש התם אללא מקרא לחוד ואמאי <sup>ט</sup> לא דריש התם תרומיהו כמו גבי לחס עוני וע"ק דמסקינן דפרק קמא דסוכה (דף ו:) למד לישראל דכ"ע רבי שמעון ורבנן יי אס למסורת וזפרק כיצד לולבין (פסח' דף פא:) גבי צבית אחד יוכל קסדי' יי אס למקרא וע"ק דז"ק דסוכה (דף טז:) פסלינן לכ"ע סוכה תחת סוכה מדכתיב צבית ולא אמרינן יי אס למקרא: **אקרא אני שבועים.** ה"מ לשנויי דממשיי זפ" צ"ס (זבחים

עין משפט  
נר מצוה

**בד** א ב מיי פ"ב מהל' פסולי מוקדשין הלכה א':

**בה** ג מיי פ"ד מהל' סוכה הלכה ב סמג עשין מג טוש"ע א"ח ס' תרל סעיף ב':

**בו** ד מיי פ"ד מהלכות טומאת מת הל' א':

תורה אור השלם

- [illegible]

## רבינו חננאל

**ורבנן** ירשעין כתיב. חסר  
 ר' כלומר אחד הוא ר'  
 סבר שי' למקרא  
 ואע"פ שנכתב ירשעין  
 ירשעין קרנא לא חישין  
 לכתבה  
 דיש אם למקרא וכן  
 יהודה כן וצנח היה חושב  
 שבטיים צנח היה חושב  
 שבעים אמר שבעים  
 שבעים יש אם למקרא  
 וכן בית שמאי לענין  
 הואתא צנח דכתיב קרנא  
 חסר חין צנח  
 היה כאן שנים דיש אם  
 למקרא. וכן ר' שמעון  
 דיש בענין דפני טועה  
 אם למקרא וכן שמואל סבר  
 שיש אם למקרא מבוכות  
 מבוכות מבוכות דין קרנא  
 כאן ש' לר' חזקיה  
 מפניה ש' לר' חזקיה  
 אחאי הלכתא גורוה  
 לרביעית אוקימתא אספח.  
 וכן רבי קעבא היה אמר  
 שיש אם למקרא אמר  
 דכתיב ועל כל נפשוה  
 נפשוה וכן רבי חייא  
 נפשוה אפילו רביעית  
 נפשוה